

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Concilio Tyri celebrato. Cap. XXX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THE ODOR. HISTOR.

dique conuenite: quam Seruator ille, quem nos sanctè colimus, prope voce emissa, à nobis maximè semper flagitat. Nec quicquam eorum, quæ ad meam diligentem curâ pertinent, desiderabitur. Quæ autem per literas mihi significastis, omnia à me confecta sunt. Misi igitur ad eos, quos volebatis, episcopos, vt ad vos aduentantes, vobiscum sua sensa & cogitationes communicet. Misi etiam Dionysium, virum consularem, qui eos, quos ad concilium oportet vobis vnâ accedere admoneat, & tum quæ gerantur, tum maxime vt omnia ordine & ratione fiat, accurate videat. Quòd si quis (sicut minime suspicor) nostrum mandatum etiâ iam callidè reijcere studens, recuset ad conciliû aduentare, hinc à nobis aliquis mittetur, qui eum regio mandato de dignitate sua deiiciat, doceatq; non decere quenquam decisionibus Imperatoris pro veritate editis aduersari. Erit igitur vestræ sanctitatis officium, vt de cætero summo animorum consensu & iudicio his in quibus vel dedita opera peccatû est, vel per errorem delictum, conuenientem curatione non ad odium alicuius, vel ad gratiam, sed vt canon ecclesiasticus apostolicusq; flagitat, excogitetis: vt tum ecclesiam omni liberetis blasphemia, tum meas curas ac sollicitudines releuetis, tum denique pacis beneficium his, qui iam seditonibus perturbantur, præstantes, maximum gloriæ decus vobis ipsis colligatis. Deus vos, fratres charissimi seruet incolumes. Quare cum ipsi hac de causâ Tyri essent cõgregati, aduentarunt eò etiam alii nonnulli, qui ob doctrinæ prauitatem accusabantur: in quorum numero fuit Asclepas episcopus Gazæ. Illo quoque aduentauit Athanasius. Sed primum accusationis Athanasio intentatæ velut tragœdiam exponere, deinde ea, quæ ad iudicium de eo latum, quod tam multis in ore est, literis persequi constitui.

De Concilio Tyri celebrato. CAP. XXX.

Arsenium quendâ cõmunionis Meletianæ episcopum quidâ ex eius factione eo quidè concilio occultant, vt diu ab hominû oculis remotus latitet. Interea tēporis, manu cuiusdâ hominis mortui abscissa, eâ sale cõditâ, in capsula lignea reponunt, circumferunt vndiq; manum esse prædicant Arsenii, eâq; ab Athanasio excisam prædicant, & propterea

rea

rea illū vocant homicidam. Verū summi numinis oculus, qui omnia contemplatur, non diu Arsenium latitare passus est: sed primum in Aegypto, Thebaide compertū est eum adhuc viuere. Deinde Tyrum vsque diuina prouidentia deductus est. Ibi tum manus illa ad hanc tragœdiam comparata, coram iudicibus proferebatur. Istum Arsenium Athanasii necessarij conquirunt, adducūt, cogunt in diuersorio parumper latere. Interim illustris ille Athanasius primo mane venit ad cōcilium. Ad quem accusandum introducta est muliercula libidinosa ac petulans: clamat impudenter se professam esse virginitatem, sed ab Athanasio, quem hospitio exceperat, per vim compressam, & inuitam strupratam fuisse. Quæ cum dixisset, ingreditur Athanasius, quem accusauerat, presbytero per quā laudato, cui Timotheus nomen erat, comitatus. Vbi vero à iudicibus imperatum Athanasio fuit, vt crimini responderet, ipse obticuit, perinde ac si Athanasius non esset, atq; Timotheus sic mulierculā alloquitur: Egone tecū aliquādo rem habui, egone in tuas ædes ingressus sum? Tum illa impudentius petulantiusq; clamare, digladiari cum Timotheo: manum educere: ostendere annulum ac dicere: Tu mihi abstulisti virginitatem: tu castitate me spoliasti: aliaque, quæ impudentes meretrices propter intemperantiæ exuberantiam loqui solent. Ad hunc modum igitur tū his, qui fabulā texuerant, ignominia, tum iudicibus, qui facinoris conscij erant, pudoris iniusta nota, muliercula educta est è concilio. Tum magnus ille Athanasius, non est dimittenda mulier, sed inquirendū in eam, cognoscendumque quis hæc crimina confinxerit. At Ariani vociferari, alia contra eum multò grauiora restare crimina, quæ nulla dicendi arte acuminè dilui possent. De quibus cum proferrentur, non audiendi, sed certnendi sensus iudicium faceret. Quæ cum dixissent, capsam, de qua tam creber sermo fuit, ostendunt, & manum sale cōditam detegunt. Tum singuli, qui eam cōspicabantur, clamorem tollere: ac pars eorum scelus verè admissum esse putabant, pars rem fictam falsamq; esse sciebant, & Arsenium adhuc occultatum latitare arbitrabantur. Atque vix momento temporis silentium fuit, cū Athanasius cui crimē intēdebatur, sciscitatus est à iudicibus, ecquis inter eos Arsenium

senium

THE ODOR. HISTOR.

fenium nosceret. Cum à multis responsum esset se accuratè hominem noscere, eum introduci iubet: ac rursus sic percontatur: hiccine est Arsenius à me quidem interfectus, ab istis autem quæsitus, post eadem affectus contumelia, & dextra manu priuatus? Vbi verò assensum est illum ipsum esse, Athanasius exiit eum pallio, & vtranque manum tum dextram, tum sinistram ostendit, aitque: Aliam manum nemo, opinor, quæret. Nam amplius quàm duas manus ab vniuersitatis conditore accepit nemo. Quibus rebus ad huc mobum patefactis, cum oporteret & accusatores, & iudices, qui facinoris erant conscii, præ pudore se in latebras abdere, optareque vt tellus sibi dehisceret, concilium tumultu ac seditione complere, veneficum appellare Athanasium, eum hominum oculos præstigiis fefellisse affirmare cœperunt, quinetiam, qui eum paulò antè cædis reum egerant, iidem ipsi hominem discerpere mactareque; aggrediuntur. Verùm quibus negociū ab Imperatore dabatur vt paci ac tranquillitati prouiderent, eadem prohibuerunt. Nam Athanasium, qui in causæ disceptatione superior discesserat, hostium manibus ereptum, in scapham curauerunt imponendum, sicque eius saluti consuluerunt. Qui rectà ad Imperatorem profectus, totam tragœdiam, vt gesta est, ei narrat. Aduersarij autem quosdam suæ opinionis episcopos, Theognidem dico, episcopum Nicææ, Theodorum Perinthiū, Marim Chalcedonium, Narcissum Cilicem, & alios eiusdem doctrinæ fautores ad Mareotem, quæ est regio Alexandria ditioni subiecta, quæque nomen ex Lacu Mario inuenit, miserunt. Qui cum in eo loco mendacia quædam contra Athanasium confinxissent, quosdamque commentarios de eisdem falsò cōposuissent, & calumnias antè patefactas tanquam veras criminationes contexissent, ad Imperatorē hæc omnia deferenda curauerunt.

De ecclesiæ dedicatione Hierosolymis, ac sancti Athanasii proscriptione. CAP. XXXI.

HIS rebus gestis, illi Hierosolymam proficiscuntur. Nam eo totum concilium Tyri conuocatum petere mandauerat Imperator. Quinetiam alios omnes episcopos vndique ad eam ciuitatem commeare iusserat, quo
templa